

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.184/2011/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év június hó 5. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Heves Megyei Bíróság 14.B.495/2010/17. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére rótt vagyon elleni bűncselekmények megnevezését a jogszabályi hivatkozások érintetlenül hagyása mellett a következők szerint helyesbíti:

- 1 rb. folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette
- 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntette
- 3 rb. - két esetben folytatólagosan elkövetett - csalás büntette.

A vádlottal szemben megállapított 4 év börtönt halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

A szabadságvesztés büntetés részbeni felfüggesztésére és az ehhez kapcsolódó feltételes szabadságból kizárásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlott anyja neve helyesen: P.E.

Az ítélet bevezető részét kiegészíti a 2011. év január hó 20-i tárgyalási határrapra való utalással.

A lefoglalásában megszüntetett bűnjeleket a felszámolóának helyesen kiadni rendeli.

A megítélt polgári jogi igényeket helyesen kártérítés címén, végrehajtás terhe mellett az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül kell az alábbiak szerint megfizetni:

Az 1.sz. Zrt. tekintetében mellőzi a kamat megállapítását a tőke összegének érintetlenül hagyása mellett.

A 2.sz. Zrt. esetében a tőke összegét 8.897.380,- forintra mérsékli és mellőzi a kamat megállapítását.

A bejelentett polgári jogi igények közül a 3.sz. Zrt. és a 4.sz. Zrt. polgári jogi igényét tekinti a törvény egyéb útjára utasítottnak.

Az 1.sz. pénzügyintézet polgári jogi igényét elutasítja.

Az államnak járó le nem rótt illeték mértékét az 1.sz. Zrt. és az 5.sz. Zrt. esetében egyenként 90.500,- forintra; a 2.sz. Zrt. esetében 53.400,- forintra helyesbíti.

Kötelezi a bíróság az 1.sz. pénzügyintézetet 900.000,- forint le nem rótt illeték megfizetésére az állam javára külön felhívásra.

A zár alá vétel jogerős elrendelésének az elsőfokú ítéletben feltüntetett időpontját 2010. év február hó 17. napjára pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Heves Megyei Bíróság 14.B.495/2010/17. számú 2011. év március hó 10. napján kihirdetett ítéletével a vádlott bűnösségét 1 rb. különösen nagy értékre, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntetében, 1 rb. különösen nagy kárt okozó üzletszerűen elkövetett csalás büntetében, 3 rb. jelentős kárt okozó,üzletszerűen és részben folytatólagosan elkövetett csalás büntetében és 5 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében állapította meg, ezért 4 évi börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a kiszabott börtönbüntetés fele részét - 2 évet - 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, a bejelentett polgári jogi igényekről és a bűnügyi költségek viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett, míg vádlott és védője az 1. tényállás vonatkozásában a bűnösség megállapítása miatt felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.456/2011. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a Heves Megyei Bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a tárgyalást, a tényállást az okirati bizonyítékok,

tanúvallomások vádlott ténybeli beismerő vallomása alapján megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes, a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelő.

Az 1. tényállási pontban a vádlotti védekezést helytálló indokokkal vetette el az elsőfokú bíróság, így a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés e körben megalapozatlan.

Ugyanakkor álláspontja szerint bár a büntetés kiszabását befolyásoló tényezőket hiánytalanul vette számba, de nem súlyuknak megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság, amikor a Btk.87. § (2) bekezdés a) pont alapján szabta ki a büntetést.

Tévedett akkor is, amikor az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazta a büntetés kiszabása során. Egyebekben az elsőfokú bíróság döntései a jogszabályoknak megfelelőek.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a kiszabott főbüntetést lényeges tartamban súlyosítsa és mellőzze a börtönbüntetés fele részének felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést.

A védő a perbeszédében a nyilvános ülésen részletesen kifejtette, hogy az 1. tényállási pont tekintetében nem állapítható meg a sikkasztás büntette, mert a sikkasztás törvényi tényállása szerint e cselekményt csak a tulajdonos sérelmére lehet elkövetni szemben a lopással, amely esetében a bűncselekmény megállapítható akkor is, ha az eltulajdonítás a dolog birtokosától történt. A 3.sz. pénzintézet a hitelt az 1.sz. Kft. szállító részére folyósította és a bank a saját szerződését szegte meg, amikor a gépjárművek vételárát az 1.sz. Kft. helyett védenca cégének utalta át. Az átutalt pénzösszeg felett ennek megfelelően a cég tulajdonosi rendelkezési jogot gyakorolt. A rendeltetésellenes felhasználással azonban védenca nem követhette el a sikkasztás büntetett cselekvősege önmagában csupán szerződésszegésként értékelhető.

A 2.sz. Kft. számlájára átutalt pénz ugyanakkor nem a bank által folyósított kölcsön, hanem egy vétel céljából elkülönített letét volt, amelyet az autóvásárlás esetén vissza kellett fizetni. Az ítéleti tényállás 2. és 3. pontjában írtakat nem vitatta.

Indítványozta, hogy a tényállás 1. pontja tekintetében a másodfokú bíróság felmentő rendelkezést hozzon illetve a kiszabott büntetés enyhítse, amennyiben erre nincs mód hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

Vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy mindvégig arra törekedett, hogy cége megrendült anyagi helyzetét helyreállítsa és 25 alkalmazottjának munkahelye megmaradjon, kivéve a 3. pontban foglaltakat, melyre semmiféle mentsége nincs.

Az ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint alapos, a vádlotti és védői fellebbezések alaptalanok.

A bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat több esetben megszegte. Az elsőfokú bíróság tanácselnöke a vádlott kihallgatása során megsértette a Be.291. § (4) bekezdésében foglaltakat, amikor elmulasztotta a vádlott elé tárni a korábbi - gyanúsítottként tett - vallomásának részeit, a tanúk meghallgatása során pedig a Be.297. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, amelyek a tanú korábbi vallomásának ismertetésével kísérli meg feloldani a tanú vallomásában fennálló ellentmondásokat.

Megsértette továbbá a Be.301. § (1) bekezdésében foglaltakat, amikor elmulasztotta felolvasni az okiratokat és a bizonyítási eszközül szolgáló iratokat. Nem állapítható meg a jegyzőkönyvből, hogy a Be.301. § (3) bekezdése értelmében járt el, amikor az okiratok lényegét ismertette - a jegyzőkönyvből kitűnően azonban azok pontos megjelölése nélkül - a felolvasása helyett. (17. számú tjkv. 4. oldal).

A tárgyalási jegyzőkönyvekből az is megállapítható, hogy a tárgyalás elnapolását követően a tárgyalás folytatására a Be.287. § (5) bekezdés megsértésével került sor, elmaradt a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyv ismertetése, az ismertetésével kapcsolatos indítványok, az azokra vonatkozó észrevételek, kiegészítés iránti kérelmek rögzítése is.

A Fővárosi Ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a fent írt eljárási szabálysértések - amelyek relatív eljárási szabálysértésnek minősülnek - lényeges kihatással voltak-e az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére illetőleg a büntetés kiszabására, melynek igenlő eldöntése az ítéletet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

A 2011. év március hó 10-i tárgyalási napon ismertetésre került az igazságügyi adó-járulék és könyvszakértő szakvéleménye, amely valamennyi az ügyben releváns okirati bizonyíték megvizsgálásával és felhasználásával készült. Az igazságügyi szakértői vélemény teljes körűen felhasználta a 2.sz. Kft. cégiratait, a társaság bankszámláin bonyolított - a gépjárművekkel kapcsolatos -pénzforgalmi ügyleteit, a gépjárművek pontos adatait, az ügyletben közreműködő társaságok (1.sz. Zrt., 5.sz. Zrt, 6.sz. Zrt.) által rendelkezésre bocsátott pénzeszközöket, a 2.sz. Kft. főkönyvi adatait.

A jegyzőkönyvből kitűnik az is, hogy az ügyész, vádlott és védője az iratok ismertetése során eljárási jogaikat gyakorolhatták, a védői indítványra a tanács elnöke ismertetette a 2.sz. pénzintézet átutalási bizonylatait, annak közlemény rovatában szereplő adatokra vonatkozóan.

Kétségtelen, hogy a vádlott kihallgatása során elkövetett szabálytalanságok ahhoz vezettek, hogy a tényállás megállapítása szempontjából nélkülözhetetlen valamennyi bizonyítékot nem tárták a vádlott elé és nem nyilatkoztatták az elé tárt okiratokkal kapcsolatban. Míg a tanúvallomások esetén ez azzal a következménnyel járt, hogy a tanúk meghallgatásával valamennyi a tényállás hiánytalan megállapítása szempontjából szükséges bizonyíték megvizsgálása nem történt meg. Azonban a nyomozás során kirendelt igazságügyi szakértő feladatai olyan széles körben kerültek meghatározásra, amelynek eredményeképpen a vádlotti beismerő vallomáson a tanúk vallomásán és egyéb okirati bizonyítékokon túlmenően ezen okirati bizonyíték ismertetése folytán mégis valamennyi, az ügy megítélése szempontjából releváns okirati bizonyíték a tárgyalás anyagává lett téve, melyekkel kapcsolatban nem merült fel olyan aggály, hogy az a tanúk ismételt kihallgatását vagy további bizonyítékok beszerzését tették volna szükségessé.

A másodfokú bíróság ezért úgy látta, hogy a korábbi vallomások és okiratok elé tárásának elmaradása, valamint a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek anyagának ismertetésével kapcsolatos indítványok elmaradása nem tekinthető az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező olyan eljárási szabálysértésnek, amely lényeges kihatással lett volna az ítéletre, különös tekintettel arra, hogy a vádlott vallomásában nem vitatta az ítéletben később megállapított tényeket.

Azonban e körben rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az ilyen módszerű tárgyalásvezetést nem tekinti megengedhetőnek.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésébe felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az a Be.352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján csak kisebb kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

Az ítélet indokolásának 13. oldal utolsó bekezdésében foglaltakat és a 14. oldal első nyolc sorát az 1. tényállási részbe emeli át és e tényállás utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy „a 3.sz. Zrt.-től”.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Heves Megyei Bíróság által megállapított tényállás - a fenti kiegészítésekkel - megalapozott, így az irányadó volt a felülbírálat során.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet a védői érveléssel, maga a védő sem vitatta, hogy a 2.sz. pénzintézet által a 2.sz. Kft számlájára átutalt pénzösszeg rendeltetése szerint óvadéki számlán elhelyezett idegen pénz volt, a szerződésben pontosan rögzítették a szerződő felek, hogy a számlán elhelyezett pénzösszeget milyen célra lehet felhasználni. Ennek megfelelően az óvadéki számlán elhelyezett pénz a vádlott számára „idegen vagyon” volt, amellyel ő sajátjaként rendelkezett, ezzel

maradéktalanul megvalósítva a sikkasztás Btk.317. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi tényállását. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy az idegen vagyon megítélése szempontjából a rábízásnak van jelentősége nem pedig annak a körülménynek, hogy a tulajdonostól, avagy a dolog birtokosától származik a rendelkezés.

A vádlott terhére rótt vagyon elleni bűncselekményeket az ítélet rendelkező részében tévesen jelölte meg az elsőfokú bíróság. A 2007. évi CLXII törvény 18. §-a 2008. év január hó 1-i hatállyal módosította a Be.258. § (2) bekezdés d) pontját és előírta, hogy a bűncselekmény Btk. szerinti megnevezését az alkalmazott törvényhelyet - ideértve a bűncselekmény minősített esetének megállapításakor a bűncselekmény alapesetét meghatározó törvényhelyet is - az ügydöntő határozat rendelkező részében fel kell tüntetni. A rendelkezés értelmezésére pedig a Legfelsőbb Bíróság 61/2008 BK véleményében adott iránymutatást. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítélet tábla pontosította a rendelkező részben a vagyon elleni bűncselekmények megnevezését.

A tényállás 1. és 2 pontjában meghatározott vagyon elleni bűncselekményeket a vádlott ugyanazon sértett sérelmére egységes elhatározással rövid időközökben többször követte el ezért cselekményei a Btk.12.§ (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetettek (az ítélet indokolásában a csalás büntette kapcsán már a bűncselekmény minősítésénél ez feltüntetésre került) ugyanakkor a 61/2008 BK vélemény szerint ennek a feltüntetése a rendelkező részben a bűncselekmény megnevezése előtt szükséges.

A jogszabályváltozás nem érintette, hogy a bűnhalmazatban álló bűncselekmények esetében a Btk.85.§ (1) bekezdése értelmében halmazati büntetést kell kiszabni. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében ennek a feltüntetése is elmaradt, úgyszintén az ítélet indokolása sem tartalmazza a halmazati büntetés alkalmazására vonatkozó jogszabályi felhívást, melyet a másodfokú bíróságnak kellett pótolnia.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése is törvényes, azonban a Btk. 276.§ szerinti 5 rb. a Btk.12.§ (2) bekezdés szerint folytatólagosan elkövetett magánokirat hamisítás vétsége vonatkozásában elmulasztotta megindokolni, hogy miért látta megállapíthatónak ezen bűncselekmények elkövetését.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítélet jogi indokolását azzal egészíti ki, hogy a terhelt mind az 1.sz. Zrt., mind pedig az 5.sz. Zrt. felé két működő gazdasági társaság nevében általa készített valótlan adatokat tartalmazó okiratokat használt fel a hitelek igénylése során. A 2.sz. Zrt. felé pedig úgyszintén az egyik működő gazdasági társaság a 3.sz. Kft. nevében az ügyvezetővel előre aláíratott különböző okiratokat használt fel több kölcsönösszeg jogtalan megszerzése érdekében és e cselekményeivel 5 rb. a Btk. 274. §-ában meghatározott magánokirat hamisítás vétségét a Btk. 12.§ (2) bekezdése szerint folytatólagosan követte el.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta.

A büntetés kiszabása körében törvényesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a Btk. időbeli hatályát - a Btk.2. §-át - azt, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni. A Btk.2. §-a szerint a bűncselekményeket az elkövetés idején hatályos törvény szerint kell elbírálni, kivéve, ha az elbírálás idején hatályos új büntető törvény szerint a cselekmény nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el. A cselekmények elkövetése és elbírálása idején a vádlott által elkövetett vagyon elleni és közbizalom elleni bűncselekmények törvényi fenyegetettsége azonos volt, a halmazati szabályok figyelembevételével esetében 2 és 12 év közötti szabadságvesztés büntetés kiszabására kerülhetett sor. A jelenleg hatályos szabályozás értelmében azonban a bíróságnak a Btk.83. § (2) bekezdése szerint a büntetési tétel középértékéből kell kiindulnia a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor, amely vádlott esetében magasabb büntetés kiszabását eredményezhetné.

Ezzel szemben a jelenleg hatályos jogszabályok alkalmazása szempontjából vádlott esetében kizárólag a Btk.90. §-ában meghatározott „A szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztése” jelentkezik kedvezőbben, azonban a középérték szerinti büntetés megállapítása esetén ennek a jogintézménynek az alkalmazhatósága a vádlott terhére megállapított bűncselekmények elkövetése körében szóba sem jöhet.

Mindezek alapján tévesen foglalt állás az anyagi jogszabályok együttes vizsgálata során az elsőfokú bíróság abban, hogy az elbíráláskori anyagi jogszabályok alkalmazása a kedvezőbb vádlott esetében.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a vádlottal szemben a Btk.2. §-a alapján a reá kedvezőbb elkövetéskori anyagi jogszabályok alkalmazásával szabta ki a szabadságvesztés büntetést.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket felsorolta, az enyhítő körülmények közül kirekesztette a másodfokú bíróság a családos állapotra való utalást, e helyett enyhítő körülményként értékelte kiskorú gyermekes családi állapotát. További enyhítő körülményként jelentkezik vádlott megbánó magatartása, az, hogy az okozott kár egy része megtérült, valamint sértett megbízottjának a bűncselekményt elősegítő könnyelmű magatartása (az eredeti gépjármű okmányok letétbehelyezése esetén kizárt a kettős finanszíroztatás). Ugyanakkor a vádlott büntetlen előélete koránál fogva nyomatékos enyhítő körülményként jelentkezik.

A súlyosító körülmények körében szerepel az elsőfokú bíróság által számba vett és értékelt körülményeken túl valamennyi bűncselekmény esetében a folytatólagos elkövetés.

A másodfokú bíróság - az ügyészi állásponttól eltérően - a büntetlen előéletű, ez idáig kifogástalan életvezetésű vádlott vonatkozásában úgy ítélte meg, hogy a büntetés súlyosítására nincs szükség, mind a fő-, mind a mellékbüntetés mértéke arányos az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, a súlyosító és enyhítő körülményekkel.

Az elsőfokú bíróság lefoglalással kapcsolatos rendelkezései annyiban szorulnak pontosításra, hogy a Be.155.§ (2) bekezdés alapján **kiadni** rendeli a felszámolónak.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett polgári jogi igényekkel kapcsolatos rendelkezéseket is pontosította, mivel az elsőfokú bíróság nem jelölte meg a polgári jogi igény jogcímét, mely a Ptk.339.§ (1) bekezdése szerint kártérítés címén jár a magánfélnek, ezért a másodfokú bíróság ezt a hiányosságot pótolta. Elmulasztotta annak feltüntetését, hogy végrehajtás terhe mellett kell megfizetni és a Pp.217.§ (1) bekezdése szerint 15 napos teljesítési határidőn belül az elsőfokú ítéletben feltüntetett 30 nap helyett.

A büntetőjogi igény és a polgári jogi igény egyidejű érvényesítése esetén az 1998. évi XIX. törvény (Be.) és az 1952. évi III. törvény (Pp.) szabályai közül a polgári jogi igény érvényesítése körében a Be.54. § (7) bekezdése az irányadó az eljárásjogi szabályok alkalmazhatóságával kapcsolatban.

„Ha a polgári jogi igény érvényesítésével kapcsolatos eljárási kérdésről e törvény nem rendelkezik, a polgári eljárás szabályait kell alkalmazni, feltéve, hogy azok e törvénnyel, illetőleg a büntetőeljárás jellegével nem ellentétesek.” Ennek megfelelően a Pp. szabályai az irányadók a kereseti kérelemhez (polgári jogi igényként megjelölt összegszerűség) kötöttség, a teljesítési határidő, részletfizetés és végrehajtás vonatkozásában.

A kártérítés és járuléкаи megfizetésére csak az kötelezhető, akivel szemben erre vonatkozó kereseti kérelmet terjesztettek elő. Ez a szabály a büntetőeljárásban is érvényes: a polgári jogi igényről és járulékairól csak az erre irányuló kérelem esetén lehet dönten, a kár és a kamat megfizetésére hivatalból senkit nem lehet kötelezni. Az 1.sz. Zrt. sértett csak a tőkeösszeg tekintetében terjesztette elő polgári jogi igényét, a kamat megfizetése iránt nem terjesztettek elő kérelmet. Az elsőfokú bíróság e körben tehát törvénysértően kötelezte a terheltet a kamat megfizetésére.

A 2.sz. Zrt. sértett 8.897.380,- forint megfizetésére kérte kötelezni a terheltet. Az elsőfokú bíróság a büntetőjogi értelemben vett kár teljes összegét megítélte, ezzel azonban túlterjeszkedett a kereseti kérelem határain. A sértett magánfél ennél kisebb összegű kérelmet terjesztette elő a vádlott kötelezésére és kérelmében a kamat megfizetése iránt sem terjesztett elő kérelmet, ezért a másodfokú bíróság a polgári jogi igény mértékét a petitum szerinti összegre csökkentte.

A Fővárosi Ítéltábla annyiban is pontosította az elsőfokú bíróság ítéletét, hogy megjelölte mely sértettek polgári jogi igényét tekinti a törvény egyéb útjára utasítottak, a Heves Megyei Bíróság ennek pontos megjelölését is elmulasztotta.

Az 1.sz. pénztintézet polgári jogi igényt terjesztett elő, azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta e körben az előterjesztett kérelemről való döntést.

Az irányadó tényállásból megállapíthatóan az 1.sz. pénztintézet a hitelező pénztintézet letétkezelését végző pénztintézete volt. Nem vitásan a terhelt megtévesztő magatartása következtében kerültek fénymásolt gépjárműokmányok az eredeti gépjárműokmányok helyett letétbe ennél a pénztintézetnél. Önmagában azonban a letétkezelést végző pénztintézet megtévesztése nem eredményezi, azt, hogy büntetőjogi értelemben az adott bűncselekmény sértettjévé vált. A 4.sz. Zrt. sértett abban a téves feltevésben rendelkezett a hitelösszeg folyósításáról, hogy a terhelt által képviselt 2.sz. Kft. a szerződésnek megfelelően teljesíti kötelezettségét. Ebben a szerződéses viszonyban a letétkezelést végző 1.sz. pénztintézet pusztán a letétként átvett okmányok megfelelőségét garantálta, amely hozzájárult ahhoz, hogy a sértett saját vagyonát illetően olyan rendelkezést tett melynek eredményeként őt kár érte. Az 1.sz. pénztintézet ebben a szerződéses jogviszonyban a sértett pénztintézet mellett, annak érdekében járt el, azonban közreműködése révén nem vált a bűncselekmény sértettjévé.

A Be.54.§ (1) bekezdése értelmében a magánfél az a sértett, aki a büntető eljárásban polgári jogi igényt érvényesít. Az 1.sz. pénztintézet polgári jogi igényt előterjesztett, azonban arra figyelemmel, hogy jelen ügynek a pénztintézet nem sértettje a Fővárosi Ítéltábla a Be.335.§ (1) bekezdése alapján a bejelentett polgári jogi igényt elutasította.

A bűncselekménnyel okozott kár megtérítése iránti polgári jogi igény elutasítása azonban nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy más jogcímen, más ténybeli alapból származó igényt érvényesítsen polgári eljárás keretében, a büntető bíróságnak a polgári jogi igényt elutasító határozata tehát nem teremt ítélt dolgot.

A Be.348. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az ítélet tényállásának a megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, valamint intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Hivatalból dönt a másodfokú bíróság az előbbiekhöz kapcsolódó járulékos kérdésekben, így a polgári jogi igényre, a bűnügyi költségekre vonatkozó rendelkezésekről is. Mindez azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság köteles a polgári jogi igényekről szóló rendelkezést is felülbírálni.(EBH 2007.1594.)

A le nem rótt illeték összegével kapcsolatos rendelkezéseket a hatályos 1990. évi XCIII. törvény 71. § (2) bekezdése szerinti mértékre pontosította.

Az 1.sz. pénztintézet felhívása a le nem rótt illeték megfizetésére az 1990. évi XCIII. törvény 38.§ (1) bekezdése és a 42.§ (1) bekezdés a) pontján alapul.

Az elsőfokú bíróság rendelkezése a bűnügyi költséggel kapcsolatban törvényes.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet helytelenül tartalmazza a zár alá vételt elrendelő végzés dátumát, valamint a vádlott anyja nevét, ezért azokat módosította.

Az ítélet bevezető részében elmulasztotta feltüntetni az elsőfokú bíróság valamennyi tárgyalási határnapot, ezért azt a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján kiegészítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla a Be.361.§-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2012. év június hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Vincze Piroska s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Heves Megyei Bíróság 14.B.495/2010/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.184/2011/14. számú ítéletével a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2012. év június hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Iván Erika
bírósági ügyintéző